

Sygn. akt IC 390/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodnicząca: SSR Joanna Kończyk

Protokolant: A. M.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 maja 2016r. w S. sprawy

z powództwa Banku (...) S.A. w B.

przeciwko A. T. (T.)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. T. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w B. kwotę 393,95 zł (trzysta dziewięćdziesiąt trzy złote 95/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie przekraczającymi od dnia 1 stycznia 2016r. wysokości maksymalnych odsetek ustawowych liczonymi od kwot:

- 276,04 zł od dnia 7 grudnia 2015r. do dnia 13 maja 2016r.,

- 28,91 zł od dnia 31 grudnia 2015r. do dnia 13 maja 2016r.;

II. zapłatę należności zasądzoną w punkcie I wyroku rozkłada pozwanej A. T. na cztery miesięczne raty, trzy w kwocie po 100 zł (sto złotych 00/100) i ostatnia w kwocie 93,95 zł (dziewięćdziesiąt trzy złote 95/100) wraz z należnymi odsetkami, przy czym pierwsza rata będzie płatna do dnia 10 czerwca 2016r. a kolejne do 10 dnia każdego miesiąca wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

III. zasądza od pozwanej A. T. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w B. kwotę 107,30 zł (sto siedem złotych 30/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 390/16

UZASADNIENIE

W dniu 31 grudnia 2015 roku **powód Bank (...) S.A. w B.** wniósł przeciwko A. T. w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew o zapłatę kwoty 393,95 zł z odsetkami umownymi w wysokości w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwot: 276,04 zł od dnia 7 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, 28,91 zł od dnia 31 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty. Uzasadniając żądanie pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że powodowi przysługuje wierzytelność pieniężna wynikająca z zawartej na piśmie umowy rachunku bieżącego z dnia 9 sierpnia 2013 r. numer (...) w kwocie 393,95 zł na którą składa się: 276,04 zł tytułem niespłaconej należności, 28,91 zł tytułem odsetek umownych naliczonych od należności głównej do dnia 6 grudnia 2015 r., 89 zł tytułem opłat i prowizji naliczonych zgodnie z umową rachunku bieżącego. Ponieważ należności z tej umowy nie były przez pozwaną regulowane, powód wypowiedział jej umowę ze skutkiem 6 czerwca 2015 r.

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2016 r., sygn. VI Nc-e 1175/16 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Słupsku.

Pozwana A. T. nie złożyła odpowiedzi na pozew. Na rozprawie w dniu 13 maja 2016 r. pozwana oświadczyła, że nie kwestionuje swojego zobowiązania wobec powoda, ani jego wysokości. Pozwana oświadczyła, że chce spłacić zadłużenie w ratach po 100 zł. Pozwana jest osobą niepełnosprawną, z tytułu niepełnosprawności otrzymuje rentę w wysokości 450 zł. Mąż pozwanej pracuje od stycznia, nie ma umowy o pracę. Oboje mają jeszcze inne zobowiązania, mają na utrzymaniu małoletnie dziecko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 sierpnia 2013 r. A. T. zawarła z Bankiem (...) S.A. w B. umowę o prowadzenie rachunków bankowych, o kartę płatniczą oraz o świadczenie usług drogą elektroniczną nr (...). Integralną część umowy stanowiły Regulamin otwierania i prowadzenia rachunków dla osób fizycznych w Banku (...) S.A. oraz Taryfa opłat i prowizji bankowych stosowanych przez Bank (...) S.A. dla Klientów detalicznych.

bezsporne, nadto umowa nr (...), Taryfa opłat i prowizji k.41 -45, Regulamin otwierania i prowadzenia rachunków bankowych k. 46-53.

Wobec tego, że A. T. nie dotrzymywała warunków umowy z dnia 9 sierpnia 2013 r. nr (...) Bank (...) S.A. w B. pismem z dnia 24 marca 2015 r. dokonał wypowiedzenia tej umowy i wezwał A. T. do zapłaty kwoty 358,11 zł na którą składały się: kwota 276,04 zł z tytułu należności głównej, kwota 8,07 zł z tytułu odsetek i kwota 74 zł z tytułu opłat i prowizji.

bezsporne, a nadto: historia rachunku bankowego k. 34-40, wypowiedzenie umowy k. 54

W dniu 6 grudnia 2015 r. Bank (...) S.A. w B. wystawił wyciąg z ksiąg banku, w którym stwierdził, iż posiada wymagalną wierzytelność wobec A. T. z tytułu umowy o prowadzenie rachunków bankowych, o kartę płatniczą oraz o świadczenie usług drogą elektroniczną nr (...) z dnia 9 sierpnia 2013 r.. Na wymagalne zadłużenie A. T. składają się niespłacona należność -276,04 zł, odsetki karne naliczone za okres do 5 grudnia 2015 r.-28,91 zł, opłaty i koszty bankowe-89 zł oraz dalsze odsetki karne, od dnia 6 grudnia 2015 r. obliczone od kwoty 276,04 r. w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień sporządzenia wyciągu wynosi 10,00 % w stosunku rocznym.

bezsporne, a nadto wyciąg z ksiąg banku k. 55

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną powództwa stanowiły, poza postanowieniami umowy, Regulaminu otwierania i prowadzenia rachunków dla osób fizycznych w Banku (...) S.A. i Taryfy opłat i prowizji bankowych stosowanych przez Bank (...) S.A. dla Klientów detalicznych., przepisy ustawy z dnia 29.08.1997 r. Prawo Bankowe (j.t.2015.128) oraz przepisy kodeksu cywilnego.

Pozwana nie kwestionowała twierdzeń powoda, przyznała, że posiada zadłużenie wobec powoda wynikające z umowy o prowadzenie rachunków bankowych z dnia 9 sierpnia 2013 r., nie kwestionowała również wysokości tego zadłużenia. Twierdzenia powoda znajdowały potwierdzenie w zawnioskowanych jako dowody dokumentach, których wiarygodność nie budziła wątpliwości, nie była również podważana przez pozwaną.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, ale stawiała się na rozprawie, wnosząc o rozłożenie zadłużenia na raty po 100 zł. Uzasadniając swój wniosek pozwana wskazała, że jest osobą niepełnosprawną, otrzymuje z tego tytułu rentę w wysokości 450 zł, ma na utrzymaniu małoletnie dziecko. Jej mąż pracuje i otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 1500 zł, oboje mają również inne zobowiązania. Strona pozwana nie wypowiedziała się co do tych okoliczności faktycznych,

wobec czego Sąd uznał je za przyznane (art. (art. 230 kpc). Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W orzecznictwie przyjmuje się, iż przepis art. 320 k.p.c. upoważnia sąd orzekający do wzięcia pod rozagę przy wydawaniu wyroku, czy jego orzeczenie będzie mogło być wykonane bez potrzeby przeprowadzania egzekucji, zwłaszcza czy pozwany będzie w stanie spełnić zasądzone świadczenie jednorazowo. Przesłanką zastosowania tego przepisu jest ustalenie, że w danej sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony; decydują o tym okoliczności konkretnej sprawy. W zasadzie chodzi o okoliczności dotyczące pozwanego dłużnika, jego sytuację osobistą, majątkową, finansową, rodzinną, które powodują, że nierealne jest spełnienie przez niego od razu i w pełnej wysokości zasądzzonego świadczenia. Przyjmuje się, że np. za zastosowaniem omawianego przepisu przemawia sytuacja, w której pozwany uznaje powództwo i podnosi, że nieregulowanie długu jest spowodowane wyłącznie jego złą sytuacją majątkową. Rozważając rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty, sąd orzekający nie może jednak nie brać pod rozagę sytuacji wierzyciela. Również jego trudna sytuacja majątkowa może bowiem co do zasady przemawiać przeciwko rozłożeniu zasądzzonego świadczenia na raty, ponieważ sąd nie powinien działać z pokrzywdzeniem wierzyciela. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.04.2015 r. sygn. II CSK 409/14 Lex nr 1677131). Mając na uwadze wyrażane w orzecznictwie stanowisko, które Sąd w niniejszej sprawie całkowicie akceptuje i podziela, wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty zasługiwał na uwzględnienie. Pozwana ma trudną sytuację finansową, ma na utrzymaniu dziecko. osiągnane dochody pozwalają jej jedynie na zaspokojenie potrzeb egzystencjalnych na minimalnym poziomie. Mąż pozwanej pracuje, osiąga dochód w wysokości 1500 zł. W ocenie Sądu rozłożenie pozwanej zasądzzonego roszczenia na raty w wysokości zadeklarowanej przez pozwaną, pozostające w zasięgu jej możliwości finansowych, pozwoli jej na regulowanie zadłużenia bez konieczności zaciągania kolejnych zobowiązań, chociażby w firmach udzielających pożyczek tzw. „chwilówek”. Nadto w ocenie Sądu powód-instytucja bankowa powinien w taki sposób współdziałać z pozwaną, by umożliwić jej realną spłatę istniejącego zadłużenia bez konieczności wdrażania postępowania egzekucyjnego, które doprowadza osoby zadłużone do sytuacji, w której nie są one w stanie uregulować swoich zobowiązań. Z doświadczenia życiowego Sądu wynika, że banki nie są w ogóle zainteresowane podjęciem działań mediacyjnych i zamiast zaproponować klientowi możliwość restrukturyzacji zadłużenia, spłaty zobowiązań na korzystniejszych dla klienta warunkach, umożliwiających mu utrzymanie się z osiągniętych dochodów, występują z powództwem do sądu, wszczynają egzekucję komorniczą, a w ostateczności pozbywają się niewyegzekwowanych wierzytelności sprzedając je funduszom sekurytyzacyjnym. Z tych powodów Sąd uznał, że rozłożenie pozwanej zasądzzonego roszczenia na 4 raty, 3 po 100 zł i ostatnia w wysokości 93,95 zł z należnymi odsetkami, płatnych co miesiąc, da pozwanej realną w jej sytuacji życiowej możliwość zaspokojenia należności powoda, jednocześnie nie powodując konieczności zaciągania kolejnych zobowiązań na pokrycie bieżącego zadłużenia. (punkt II wyroku)

O kosztach procesu Sąd orzekł stosując normę art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Powodowi należał się zwrot kosztów procesu w całości. Na koszty procesu zasądzone od pozwanej na rzecz powoda złożyły się: opłata od pozwu-30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa-17 zł, koszt zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 180 zł (§ 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu-t.j. Dz.U.2013.490 ze zm. w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz.U. 2015.1804/). (punkt III sentencji wyroku)